

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

БЕЛИТЕ

chitanka.info

Срещнахме се случайно на кръстопътя при Белфорския лъв. Години не бяхме се виждали. Той бе останал почти същият; само косите — леко спъстрени и няколко ситни бръчки до очите. Той бе живял все тук и неговата стройна фигура бе придобила още повече нервната пъргавина, тъй характерна за жителите на тоя вечно млад град. Аз пък, аз се връщах тук след дълги години, прекарани в моята малка страна. Наоколо улиците трещяха и вливаха в жилите ни своя лудешки ритъм. И радостни, съживени от срещата, ние тръгнахме без цел, без посока, така, да възкресим един от далечните празници на нашата младост.

Мразовита януарска вечер лежеше над града. Леден ветрец, идещ от Атлантика, жилеше лицата. Лампите блестяха студено и остро. Зад изпотените прозорци на таверните и кафенетата тътнеха джазове. По ъглите кестенджиите тропаха с нозе около цилиндрическите си печки, а продавачите на фъстъци жаловито се провикваха: какаюè!...

Вечеряхме заедно в тихия ресторон с *cuisine bourgeoise*^[1], дето някога си разрешавахме малки пиршества. После отново тръгнахме из улиците на нощния Париж. Аз бързах да намеря предишните възторзи, да вкуся отново смътния и тревожен чар на всеки ъгъл. Той вървеше до мен снизходително усмихнат и говореше. Минахме през модните заведения на Монпарнас, дето космополитната публика се приобщава с една съмнителна бохема. Спуснахме се към потайните мрачини на улица „Бломè“ с нейния знаменит негритянски дансинг. Надникнахме в Китайската таверна, озарена фантастично от тичащи жълточервени огньове.

Той сви насмешливо уста и каза:

— Но наистина всичко това любопитно ли ти е?... Колкото за мене, не знам, може би съм свикнал — но тая подправена екзотичност ме дразни. Тя mi напомня „автентичните“ апашки кръчми, устроени от „Кук и Син“ за американските туристи. Но ако искаш, имам нещо попикантно за тебе, *mon vieux*. Не са цветнокожите най-интересни тук... Хайде!

След няколко минути ние крачехме към булевардите отвъд Сена. Затихналите улици лъщяха — просторни и изметени от мразовития вятър. Тук-там, в сенките на големите порти, спяха, свили колене и облегнати на стените, бездомни старци и дрипави жени със забити в ръкавите лица. Утре в „произшествията“ на вестниците ще отбележат

с петит още няколко безименни намерени замръзнали на заранта... Всекидневната човешка порция на града. Сега булевардите бяха тихи и широки. Театрите бяха пуснали вече, а сегиз-тогиз профучаваха последните автобуси като грамадни буболечки. Свита женска фигура се плъзваше навремени край стените и ни отправяше дълъг поглед под начернените клепачи. Отсреща ярко светеше Бразилското кафене и неколцина посетители прави гълтаха горещо кафе. Из мрака, кой знае отде, изникна някакъв субект с каскет и пъхна в ръцете ни листче с подозрителен адрес. Спряхме на ъгъла срещу операта.

Грамадният площад бе пуст в той късен час. Самотни минувачи, свити от студ, бързо прекосяваха кръстопътя. Високо в нощта пламваха, гаснеха, тичаха, въртяха се огнени афиши по върховете на зданията, още по-отчетливи в безлюдиято и тишината.

Ненадейно лъхна остьр парфюм. Край нас, загърната в кожено палто, мина, запътена към Мадлената, стройна жена. Някоя закъсняла американка навярно, която отива в „Кафе дьо ла Пе“. Внезапно жената се обърна кръгом, приближи до нас и спря с лек поклон:

— Bonsoir, messieurs! [2] Вие чакате някого?...

— М-м-да, госпожо... чакаме...

— Не съм ли аз тая, която очаквате?

В игривата закачливост на тая нощна скитница имаше нещо неочаквано елегантно. Ние се усмихнахме.

— Уви! Madame...

— Allons done! [3] — пресече тя с къс, скърцащ смях, тропайки с нозе от студа.

— Кого чакате!... Четвърт час вече ви гледам как скитате без цел из булеварда! О, какъв студ, господи! — И изведнъж тя цяла се сви, лицето ѝ се сгърчи в гримаса на неодолима болка и умора.

— Ecoutez, messieurs! [4] Не искате ли да остана тая вечер с вас? Уверявам ви, ще бъдете доволни... И това не ще ви струва скъпо...

Ние мълчаливо поклатихме глави и се извърнахме. Тая вечер нямахме никакво намерение да се забавляваме така. Жената приближи отново. Лицето ѝ стана отчаяно-молещо. Тя пак повтори:

— Съвсем, съвсем няма да ви струва скъпо... Само да пия нещо топло. Oh, quel froid de chien ce soir! [5] ... — И почти простена: — Не мога повече!...

Ние спряхме и се спогледахме. Той сбърчи вежди, кимна ми, обърна се към жената:

— Елате! — И влязохме в близкото кафене. Под блясъка на лампите в топлата и тиха зала нейното лице изведнъж стана остро, посиняло, увехнало. Тя жадно изгълта горещия грот, очите ѝ блеснаха признателни, съживени, почти щастливи.

— О, това беше ужасно, тоя дяволски студ... Днес е един лош ден за мене. От шест часа съм на тротоара и никаква работа, помислете само!...

Работа! Тя наричаше това работа, като всякоя друга! После отвори чантичката си, огледа се, извади червилото.

— Една минута, и аз съм готова. Сега вече се стоплих.

Ние поръчахме още един грот, платихме и станахме.

— Bonne nuit, petite^[6] — каза другарят ми. — Ние си отиваме.

— Но, не, но не, messieurs! Уговореното си е уговорено! Чакайте!

Аз не прося... Аз още мога да работя. Или... не ви харесвам?

— Вие сте прелестна, mon enfant, но ние сме заети тая нощ. Пийте за наше здраве!

Тя отвори големи, недоумяващи очи, после се усмихна като дете:

— Oh! Quels chics types! — Извади цигара, метна крак върху крак и приветливо ни махна с ръка за прощаване.

Ние отново бяхме на булеварда. Той погледна часовника и посочи срещния тротоар:

— Да минем там. Време е. Сега ще имаш нещо любопитно.

— Какво?...

— Не бързай. Ще видиш. Чакай!... Не е ли това?... Да, да, ето.

— И той здраво ме хвана подръка и се загледа втренчено.

По пустия тротоар откъм кафе „Наполитен“ идеше насреща ни никаква странна фигура, повисната сякаш във въздуха, движеща се с отсечени, своеобразни скокове. Тъпо потропване на дървена тояжка се носеше в неподвижния сега въздух. Наблизавахме. Насреща ни бавно се движеше сакато, с един крак и две патерици момиче. Спряхме да запалим цигара и да я изгледаме по-добре. Тя беше облечена в чер, кадифен смокинг, широка артистична шапка, изпод която падаше кичур смолиста, рязана коса, със силно подсенени очи и кървавоалени устни. Къса, надиплена черна пола и ръце в черни ръкавици, хванали две високи, черни патерици. Тя стъпваше със своя тънък, изящен,

великолепен крак в черен копринен чорап и бавно мина край нас, като изви очи в дълъг, дързък и насмешлив поглед. Някаква странна смес на жена и мъж, на нежна, подрастваща девойка и порочен младеж. Някакво изумително подобие на черна екзотична птица, застанала на един крак, потайна, мълчалива и опасна. И над всичко се хвърляше в очи тоя единствен прекрасен крак, другарят на който липсваше, той нежен девически крак, мъчително привличащ тъкмо защото бе един.

Ние останахме спрени, докато тя отмина двайсетина крачки. Тогава той отново бързо ме обърна и каза:

— Аз зная де отива. Да вървим подире ѝ. Ще ти обясня.

Тя прекоси големия тих площад на Операта, мина отсреща и продължи.

— От няколко месеца между тукашните аматьори това е най-диреното момиче, разбираш ли! Що?... Ах, ти, старо бебе! Разбира се, че и тя е от тия по тротоарите! Та слушай. Тая саката девойка е последната сензация на нощните булеварди. Тя отива там, в малкото кафене до „Олимпия“. Там е, тъй да се каже, нейното бюро. И всяка нощ след театрите там спират затворени скъпи коли, в полумрака на които чакат бледи изострени лица на дипломати, пълнокръвни индустрискици, модни поети, жени с перверсни устни, стари морфиномани. Да, тя има добра и скъпа клиентела. Нейното нещастие се превърна в триумф. Тя би могла, разбира се, да поправи, да скрие своя недостатък. Но тя е умно момиче и знае, че тогава — то би значило край на успеха. И тя се радва на своите патерици много повече, отколкото на две здрави, млади нозе...

Той мълкна за минута и подзе отново шъпнеш:

— Навярно има нещо très fort в уродливата прегръдка на това момиче...

Той говореше задъхан, с трескави, блестящи очи. После изведнъж мълкна, пусна ме, свали шапка в студената нощ и прокара длан по челото си. Бяхме спрели на ъгъла до Мадлената.

— Видя ли — уморено, с угаснал глас добави той. — Това е по-интересно нали и от черните, и от жълтите. Белите винаги ще имат рекорда... Но не ме питай, не ми говори! Аз сам съм противен на себе си!... Хайде! Да се махаме по-скоро оттук.

И слязохме бързо по стъпалата да вземем последното метро.

- [1] Домашна кухня. ↑
- [2] Добър вечер, господа! ↑
- [3] Хайде де! ↑
- [4] Слушайте, господа! ↑
- [5] О, какъв кучешки студ е тая вечер! ↑
- [6] Лека нощ, миличка! ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.